

Κωστής Παλαμάς

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Α'.

Εἰς τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀναστάσεως

Ἀγγελ', Ἐσὺ ποῦ ἀπὸ τὸ χιόνι
Ἔχεις λευκότερη στολή,
Κι' ἀπὸ τὴν ἀστραπή θαμπώνει
Τὸ μέτωπό σου πρὸ πολὺ,

Ἐσὺ ποῦ ἤρθες νὰ κυλίσῃς
Τὴν πέτρα τοῦ Χριστοῦ κρυφὸς
Κ' ἔκαμες κ' ἔλαμψεν ἡ Κτίσις
Ἐκ τῶν ἀπὸ μύριων ἡλίων φῶς,

Σ τοῦ Παραδείσου τὴν αὐγή,
 Ὡ Ἀγγελε, μὴ φεύγης, στάσου
 Καὶ καρτεροῦν τὰ θαύματά σου
 Κι' ἄλλοι νεκροὶ ἐδῶ 'ς τὴ γῆ !

Βαθειὰ κοιμοῦνται πεθαμμένες,
 Μέσα στοὺς τάφους των κλεισταίς,
 Πίστις κι' Ἀγάπη, δύο παρθέναις,
 Θεές τῆς γῆς λαχταρισταίς.

Στάσου, καὶ κύλα τὸ λιθάρι,
 Λύσε τὸν ὕπνο τὸ βαθύ,
 Ὁ κόσμος ὅλος φῶς καὶ χάρι
 Μαζῇ μ' αὐταῖς ν' ἀναστηθῇ !

Στάσου, καὶ κύλα τὸ λιθάρι
 Ποῦ κλεῖ τοὺς τάφους των βαρσιὰ,
 Ν' ἀνθίσῃ ὁ κόσμος καὶ νὰ πάρῃ
 Νιότη, ζωή, παρηγοριά !

Καὶ τῶν λαῶν τὴν πέτρα κύλα
 Ν' ἀναστηθῇ ἡ Ἐλευθεριά,
 Καὶ διῶξε τὴ Σκλαβιά τὴ σκύλα,
 Διῶξε ἀπὸ κάθε γῆς μεριά.

Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς δεσποινίδος Ἀλ. Θ. Ο.

I

Ἀπὸ τὰ μαῦρα μάτια βγαίνουν
 Ἡ ὀλόχρυσαις ματιαῖς,
 Κ' ἴσα ὀλόϊσα πηγαίνουν,
 Ἀλάθευταις σαῖτιας·
 Ἀπὸ τὰ μαῦρα μάτια βγαίνουν
 Ἡ ὀλόχρυσαις ματιαῖς.

Κ' ὁλόϊσα 'ς τὰς καρδιαὶς πηγαίνουν,
 'Αλάθευταις σαΐτιας.
 Καὶ γίνοντ' ἄλυσίδες, δένουν,
 Κι' ἀνάβουνε φωτῖας·
 'Απὸ τὰ μαῦρα μάτια βγαίνουν
 'Ἡ ὁλόχρυσαις ματῖας.

2

'Απ' τὰς καρδιαῖς, τρυγόνες σκλαβωμέναις,
 Γεννιῶνται οἱ στίχοι, μαγικά πουλιά,
 Καὶ φτερουγίζουν ἴσα 'ς τὰς παρθέναις,
 Νὰ βροῦν τροφή, χαϊδέμματα, φωλιά·
 'Απ' τὰς καρδιαῖς, τρυγόνες σκλαβωμέναις,
 Γεννιῶνται οἱ στίχοι, μαγικά πουλιά.

Καὶ φτερουγίζαυν ἴσα 'ς τὰς παρθέναις
 Νὰ βροῦν τροφή, χαϊδέμματα, φωλιά,
 Κι' αὐταῖς πονετικαῖς καὶ ξεγνοιασμέναις
 'Ανοίγουν 'σάν κλουβὶ τὴν ἀγκαλιά·
 'Απ' τὰς καρδιαῖς τρυγόνες σκλαβωμέναις,
 Γεννιῶνται οἱ στίχοι, μαγικά πουλιά.

Καὶ αὐταῖς πονετικαῖς καὶ ξεγνοιασμέναις
 'Ανοίγουν 'σάν κλουβὶ τὴν ἀγκαλιά,
 Καὶ νά! μεθοῦν, τρελλαίνουν τὰς παρθένοισ
 Μὲ τὴ ζαχαροστάλαχτη λαλιά
 Οἱ στίχοι μας, τὰ μαγικά πουλιά!